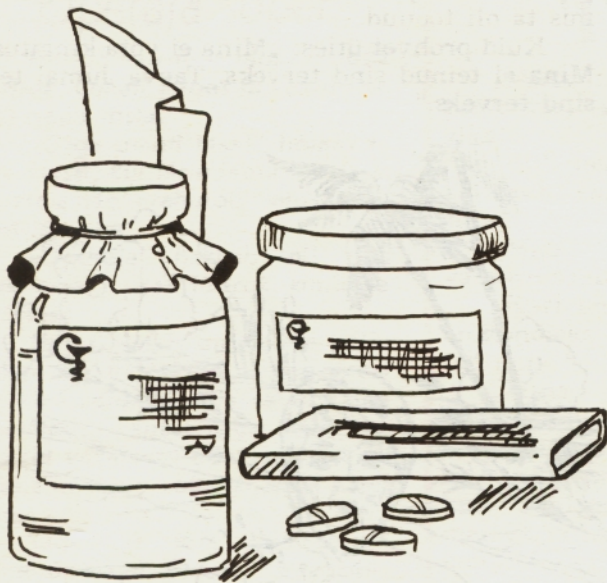




Silvatera

Laske Lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 14 ● 1992



Oeh! Nina tilgub nagu mahlakask. Proovin pead tõsta, kuid hästi ei saa. Miski nagu loksuks selle sees. Lihased on hellavalusad ja nõrgad. Parem end üldse mitte liigutada.

See on ... Ära arvasid! Olen gripis. Olen üle mitme aasta kõige ehtsamas gripis — palaviku ja peavaluga ja puha. Aga ega's mina üksi. Kodu näeb välja nagu suur laatsaret. I gas toas köhitakse, aevastatakse ja nuusatakse.

Haige olla on halb. Lisaks kehvale enesetundele jääb terve rodu tähtsaid töid tegemata. Ometi on selleski omad rõõmud — nüüd on aega ära kuulata mitme nädala kooliuudised, nüüd on mahti pisitütart sülle võtta. Ja, kui palavik kõigil lõpuks langema hakkab, on rõõm suur.

Tervis on imelik asi. Tihti peale taipame, kui hea ja tähtis see on, alles siis, kui haigus kimbutama kipub. Alles siis mõistame: mõnus on käsi-jalgu liigutada, kui pole valus. Nii kerge on hingata, kui pole nohu. Hea on rääkida, kui kurgus ei kratsi.

Jah, peaksime vist tervist, seda Taevasa erilist kingitust rohkem hoidma. Siin saab ju üht-teist ise ära teha — olla rohkem värskes õhus, eelistada autodele-bussidele jalgsi käimist, jäätise ja kommi asemel krõmpsutada hoopis porgandit või õunavissi.

Vaata — päike piilub järjest rohkem pilvede vahelt välja ja tihased proovivad kevadlauluks häälft. Koos päikese, koos valguse ja soojusega tulevad ka rõõmus meel ja tervis.

Kui aga mõni haigus Sind siiski kiusama tuleb, tea — Jumala käes on tervis tagasi anda. Vaid palu. Palu juba täna.

Tädi ANNE

PIIBLISALM

JUMAL ON
MEIE ABIMEES
KITSIKUSES.
LAUL 46,2

Nutikas teenijatüdruk

Väike teenijatüdruk oli kodust kaugel. Ta töötas sõjapealik Naamani kodus, abistades tema naist. Ta toimetas köögis ja pesi nõusid. Ta tegi kõike, mida tal paluti teha, peale ühe asja. Ühte väike tüdruk ei teinud.

Sõjapealik ja tema naine kummardasid ebajumalat, hingetut kivist jumalat. Ebajumal ei võinud näha ega kuulda.

Kui sõjapealik ja ta naine kutsusid väikest teenijatüdrukut koos nendega ebajumala poole palvetama, ütles väike tüdruk:

„Oi ei, mina ei või paluda ebajumalat. Mina palun taeva Jumalat. Tema näeb mind. Tema kuuleb mind.“

Kui väike teenijatüdruk ühel hommikul perenaisele hommikusööki viis, leidis ta proua nutmas.

„Miks sa nutad?“ küsis väike tüdruk.

„Sõjapealik Naaman on haige. Tal on pidalitõve laigud. Arstid ei saa teda aidata.“

„Mina tean kedagi, kes võib sõjapealik Naamani terveks teha,“ ütles väike teenijatüdruk. „Kaugel minu kodukohas on prohvet, kelle juurde ta võiks minna. Prohvet teab kindlasti, mida ette võtta.“

Proua Naaman rääkis sõjapealikule, mida väike teenijatüdruk oli öelnud.

„Ma lähen prohveti juurde,“ otsustas sõjapealik Naaman. „Ma viin talle kingitusi.“

Pealik sõitis parimais vankreis. Ta sõitis kiireimate hobustega. Vankri järel ratsutas kaaskond.

Teekäänakult lehvitas sõjapealik veel abi-kaasale ja väikesele teenijatüdrukule.

Prohvet nägi sõjapealik Naamanit ja ta mehi mööda teed tulemas. Ta oli kuulnud sõjapealiku haigusest. Ta saatis ühe õpilase neile vastu ütleva, mida neil tuleks teha.

„Ütle sõjapealik Naamanile,“ käskis prohvet, „et tal tuleb end Jordani jões seitse korda pesta. Siis saab ta terveks.“

Sõjapealik Naaman ütles oma meestele:

„Kas prohvet mõtleb, et ma olen kasimatu? Kas ta arvab, et ma vajan sauna? Mina EI pese end selles sogases vees.“

Sõjapealik Naaman oli vihane, väga vihane, sest prohvet oli käskinud tal end jões pesta.

„Ma lähen koju,“ lausus sõjapealik Naaman.

Sõjapealik pöördus tagasi kodu poole. Saatjad ratsutasid päris tema kõrval. Nad ütlesid talle:

„Kui prohvet oleks palunud sul teha midagi erilist, sa ju oleksid seda teinud. Miks sa siis ei tee seda väikest asja? Miks sa ei lähe end jökke pesema?“

Sõjapealik Naaman sõitis aeglasemalt. Lõpuks keeras ta teelt alla jõe äärde.

Jõgi oli sogane, kuid sõjapealik sumas vette.

Ta sukeldus vee alla. Seejärel vaatas ta oma käsi ja käsivarsi. Pidalitõve laigud olid alles.

Sõjapealik sukeldus jälle vee alla, kuid pidalitõve laigud jäid alles. Ta sukeldus taas. Laigud olid IKKA alles.

Jõe ääres seisvad mehed jälgisid huviga, kuidas ta uuesti ja uuesti ja uuesti sukeldus.

Kuid laigud ei kadunud, need olid niisama suured kui ennegi.

Sõjapealik Naaman sukeldus vee alla seitsmendat ja viimast korda, ja laigud...

Laigud olid kadunud!

Sõjapealik Naaman vaatas oma käsi. Ta vaatas oma jalgu. Ta uuris kogu keha, kuid ta ei leidnud ainsatki pidalitõve laiku. Kõik laigud olid kadunud. Ta oli TERVE!

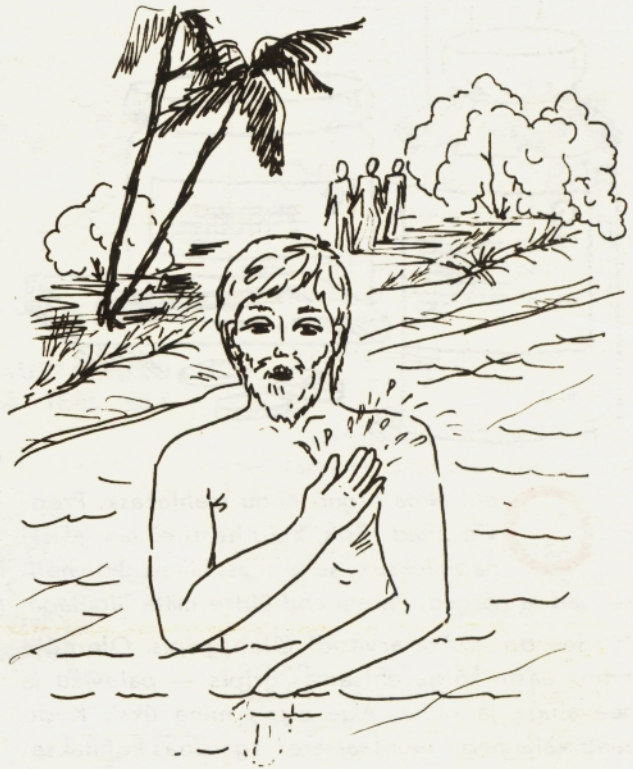
Mehed plaksutasid käsi ja rõõmustasid.

Sõjapealik Naaman jooksis jõest välja niisuguse hooga, et vesi pritsis kaugele. Ta hüppas vankrisse ja kihutas nii, kuidas hobused suutsid. Ta kihutas tagasi prohveti juurde teda tänama.

Kogu saatesalk kihutas koos temaga.

Sõjapealik Naaman kummardus sügavalt prohveti ette ja tänas teda. Ta pakkus kingitusi, mis ta oli toonud.

Kuid prohvet ütles: „Mina ei võta kingitusi. Mina ei teinud sind terveks. Taeva Jumal tegi sind terveks.“



Sõjapealik Naaman ja ta mehed kiirustasid koju. Juba kaugelt nägi ta naist ja väikest teenijatüdrukut teele vaatamas. Sõjapealik Naaman lehvitas neile. Ta sõitis kiiremini.

Kui ta lähemale jõudis, hüüdis ta:

„Ma olen terve! Ma olen terve!“

Kui sõjapealik ja ta naine palvetasid, ei pöördunud nad enam ebajumala poole, kes ei näe ega kuule. Nad palusid taeva Jumalat, ja väike teenijatüdruk palvetas koos nendega.

„Tänu, taeva Jumal,“ ütles sõjapealik Naaman, „täna, et sina tegid mind terveks.“

Thomas Lang

Ma otsisin Jehoovat
ja Tema vastas mulle
ning tõmbas mind välja
kõigest mu hädadohtudest!
Kes Tema poole vaatavad,
säravad rõõmust
ja nende nägu
ei tarvitse punastada!
Siin see hädaline hüüdis,
ja Jehoova kuulis ning päästis
tema kõigest ta kitsikusest!
Jehoova ingel on leerina
nende ümber, kes Teda kardavad,
ja Ta vabastab nad. Laul 34, 5—8



ANDRUS JA JÜRGO

LÕPUKS OMETI! LUMI!
Rasked räitsakad langesid
Andruse ja Jürgo koduteele. Nii
vahva oli üheskoos tihedas lu-
mesajus käia. Pehme lumi lausa
kutsus end palliks kokku mätsi-
ma, aga pallid — vastu puid
märki loopima.

Mets kaikus poiste rõõmu-
hüüatustest. Andrus ja Jürgo
olid viimase kui varbaotsani
tulvil esimese lume mõnu. Juba
mitu hommikut oli olnud lompil-
del jää. Lumi veel puudus.

Mäng ei peatanud poiste
edasiliikumist. Peagi jõuti ko-
dutee kõige põnevamasse kohta.
Tee tegi siin äkilise käänaku ja
pöördus päris järve äärde. Siin
olid nad alati seisatunud ja vette
kaugust visanud.

Nüüd oli järve pind täiesti
liikumatu ja ootas lund jääle
lisaks. Poisid peatusid maastiku
ilu nautima.

„Ei tea, kas jää on küllalt
paks?“ arutles Andrus. „Peaks
olema, sest juba mitmendat
päeva ei ole vaba vett näha.“

„Küllap kannab juba,“ arvas
ka Jürgo. „Oleks vahva lund
koguda ja lumememm teha.“

Teineteisel käest kinni hoides
tehti esimesed ettevaatlikud
sammud. Jää kandis. Poisid
hakkasid lund kokku ajama ja
põnevus taandas viimse ohutun-
deraasu.

Lumememme alus sai valmis.
Veel läks vaja lund, aga lähim
ümbrus oli puhtaks kantud.
Kaugemal jää peal ahvatles ilus
puutumatu lumevaip.

Mingi sisehäääl peatas poisse
hetkeks, samas liugles Andrus
edasi, Jürgo kannul. Ülemeelik
rõõm pani ümbruse rõkkama.

Äkki kostis pahaendeline ra-
gin. Poisid püüdsid randa joos-
ta, kuid kallas — oh häda! — oli
liiga kaugel. Jää murdus. Mõle-
mad sulpsatasid samasse jääau-
ku. Vett oli parajasti nii palju,
et jalad ei ulatanud põhja. Vesi
oli raudkülm.

Olukorra tõsidust märgates
hakkasid poisid appi hüüdma,
ise jääserva külge klammerdu-
des.

Meenusid vanemate hoiatu-
sed. Hirm ja lootusetus hiilisisid
poiste hinge. Kui nüüd...

Õeldakse, et kus häda kõige
suurem, seal abi kõige lähem.

Teele ilmus auto. Juht sõitis
tasa, ise imetles, nagu poisidki
äsja, järvekaldalt avanevat kau-
nist vaadet. Korraga: tallatud
lumi, murdunud jää ja keegi
vees rabelemas!

Hetke pärast tõttas mees
appi, pikk köis käes. Ta heitis
köieotsa hädasolijatele, Jürgo
haaras sellest kinni ja ronis jää-
le. Kohemaid aitas ta ka sõbra
välja. Poisid roomasid mitu-
mitu meetrit, julgemata püsti
tõusta.

Kaldal mässis autojuht nad
teki sisse ja kihutas Andruse
koju, see oli lähemal.

Esimesest ehmatusest toibu-
nud, märkasid poisid abimeest
täna. Üheskoos meenutati
juhtunud. Kui halvasti oleks
kõik võinud lõppeda!

Poisid langetasid pea, ristasid
käed ja tänasid Jeesust pääsemi-
se eest: Jeesus oli saatnud neile
õigel ajal abi.

Vanemate keelud ja käsud
omandasid äkki uue tähenduse
— ei keelatud ju niisama,
kiusuks. Kõikide keeldude taga
pidi olema väga mõjuv põhjus.

E.A.

**T A T E E B M U S Ü D A M E
K E R G E K S**

Tahame kiita Jumalat
päevast päeva
Tahame Teda tänada
sest Ta hoolitseb meie eest
Alati kui otsime Jumalat
kui räägime kõik südameelt ära
ta kuuleb meid
ja võtab meilt ahistuse

Alati kui räägime Jumalaga
teeb ta meid rõõmsaks
meie näo helgeks
meie südame kergeks

Alati kui palume Teda
ta kuuleb meid ja aitab
Me jätame end Tema hooleks

Ja kui oleme teisi kohelnud armastuseta
pahasti
kui see rõhub meid
raske reisikoti kombel
ta võtab sellegi ära

Ta võtab meid sülle ja
ütleb: sina oled mu laps
ma ei hülga sind
sa oled mulle kallis

Ta ütleb: jätta koorem ja
mine tagasi teiste juurde
ole rõõmus ja armasta neid
Ma ei tuleta su eksimusi enam meelde.

H. ja J. Zink

Jim kössitas tühjal limo-naadikastil. Ajaleht, millega ta püüdis end kaitsta krae vahele nõrguva vihma eest, vetis ja pudenes koost.

Nii kaua, kui Jim mäletas, olid nad koos vanaemaga plaanitsenud Mehhikost lahkumist. Näd tahtsid mujale, sinna, kus on parem ja kus on rohkem võimalusi — Ameerika Ühendriikidesse.

Mõned kuud tagasi oli plaan teostunud. Kuid üleküllus, rõõm ja õnn ei oodanud neid siingi, ehkki palavalt loodeti. Vanaema ei saanud tööluha. Murest murtuna haigestus ta ja ei olnud juba ammu voodist tõusnud. Hurtsikuküla, kus nad varjupaiga leidsid, oli räpane ja ahistav.

Vanaema haigestumisega jäid rahamured Jimi kanda. Selgus, et mitte keegi ei võta tööle 9-aastast poisikest. Aga elada tuli, tähendab, pidi midagi välja mõtlema.

Varsti tunti Jimi rikaste linnaosade tänavail. Ta püüdis tantsimisega teenida. Ta otsis vilka liiklusega tänavanurga ja tantsis möödakäijale, kord roboti kombel nurgeliselt, kord mao kombel sujuvalt. Etteaste ajal püsis ta nägu liikumatuna, nagu vahast valatud, ainult tumedad silmad elasid ja välkusid kütkestavalt. Ikka leidis mõni, kes seisatas ta trikke vaatama ja laskis mündi või paar raha jaoks mõeldud plekkpurki.

Äkki Jim virgus oma mõtetest. Keegi seisis tema ees. „Hei!“ ütles sõbralik hääl. Jim tõstis aeglaselt pea. Väljanägemiselt võis mees olla pastor. „Töötamiseks ei ole just meeldiv ilm, mis?“ jätkas mees.

Esimest korda nimetas keegi tantsimist tööks! Naeratus vilksatas üle Jimi näo, kuid ta ei vastanud.

„Mul on hirmus kiire koori harjutusele. Rahmeldamisega unustasin mõned tähtsad paberid koju. Kas osutaksid teene ja tooksid need mulle kirikusse järele. Loomulikult ma maksan.“

Jim oli hämmastunud. Ta ei tundnud meest, ta ei olnud teda varem näinud. Teisest küljest — mees pakkus raha. Ükspuha, kes teda palkab, peasi, et õhtuks oleks nii palju raha, et saaks vanaemale süüa osta. Sellise vihmaga ei tooks tantsimine niikui-

nii midagi sisse, inimesed kiirustasid vihmavarjude alla peitunult mööda.

Jim seadis sammud pastori poolt juhutatud suunas. Varsti paotas ta arglikult kiriku ust.



Eespoolt kostis laulu. Jim sisenes ja ulatas pastorile paberid. Ta oleks kohe pagenud tuldud teed tagasi, kuid palk oli veel saamata.

Koori harjutus lõppes ja trobikond poisse veeres kiriku uksest välja.

„Jim, kas sa oskad laulda? Heale laulumehhele oleks meie kooris kohta,“ kõneles pastor. „Ah jaa, läheme kontoris, teeme arved sirgeks.“

Peagi leidis Jim end pastori töötoast tema lõunaeinet söömas. Söömise sekka rääkis ta enda elust, vanaemast, Mehhikost ja pettumusest siin, Ameerikas.

„Jim, kes tead, et see maa, millest sina unistad, on tõepoolest olemas. See on täiuslik maa, kus ei ole puudust kannatajaid, seal pole haigusi ega pettumusi. See on Uus Maa. Inimene ei pääse veel sinna, kuid ühel heal päeval saab sellest meie kodu. Kaua aega tagasi käis keegi seal meie maailmas. See oli Jeesus. Jeesus suri siin, et anda sinule ja minule elu. Ta ei jäänud surma kätte vang, ta läks tagasi taevakoju ja lubas ükskord tagasi tulla. Ta lubas siis kaasa

võtta kõik need, kes teda armastavad. Ta ...“

„No on jutumees see pastor,“ mõtles Jim pettunult. Valjusti aga ütles: „Pastor, ma pean nüüd koju minema.“ Ta sai vaevatasu ja valmistus just uksest välja lipsama, kui pastori hääl teda peatas: „Jim, pea meeles — Jeesus armastab sindki ja tahab ka sind Uuele Maale võtta.“

Jim ei tantsinud nüüd enam sellel tänaval, kus ta pastorit kohtas. Ta tahtis unustada nii pastori kui tema sõnad. Pastori jutt oli teda rahutuks teinud, temas süttis lootus, mis Jimi kogemuste kohaselt pidi siiski petlik olema.

Vanaema suri. Jim lonkis sihitult mööda tänavaid. Ta oli üksildasem kui kunagi varem. Ei olnud enam, keda armastada, ei kedagi, kes oleks teda armastanud. Tihtilugu jäi Jim meelsamini söömata, kui et oleks läinud tänavale tantsimisega raha teenima. Ta silmad ei välkunud enam nii ilmekalt, ta pilk tundus murelik ja elutu.

Ühel ööl ärkas Jim pastori sõnade peale: „Jim, Jeesus armastab sindki!“ Sõnad kordusid tema sees üha uuesti ja uuesti.

Järgmisel hommikul juhtis mingi nähtamatu võim Jimi kiriku juurde. Ta seisis teadmata, mida teha.

„Hei, Jim!“ kostis hääl ta selja tagant. „Kas tulid koori harjutusele?“

See oli pastor. Kuidas ta küll tema nime mäletas? Sellest ajast, kui nad kohtusid, oli möödunud kuid. Jim tundis endasse rõõmu ja kindlusetunnet voolavat. Päris loomulik tundus järgneda pastorile ja leida paik kooris teiste hulgas. Nad laulsid üheskoos laulu sellest Jeesusest, kellest pastor oli kord rääkinud.

Harjutuse järel viis pastor Jimi oma koju sööma ja sinna Jim jäigi, kuni ta astus kogudusekooli ja kolis ühiselamusse. Kooliraha hankis ta kord pastorit aidates, kord kooli aias või köögis töötades.

Pikkamööda õppis Jim uskuma, et on keegi, kes armastab teda, et on olemas rõõmu ja õnne maa, kuhu ka tema on teretunud. Jeesuse armastus võitis Jimi kahtlused ja ebaluse.

Talvel juhtub haruharva, et elu jääb korraga soiku. Õhk seisab paigal, suits ei taha korstnast kõrgemale tõusta, rullub katuse kohal ja vajub siis pikkamisi alla.

Täna on see haruldane päev. Seisan keset õue ja loendan ronge. Eriti hästi on kuulda raskekaaluliste kaubarongide tumetuhm tümin. Tavaliselt raudtee ei kosta meie õue.

Parema meelega keeraksin magama, aga jalad igatsevad metsa järele. Mingu nad pealegi!

Viis-kuuskümmend sammu metsaservast peatab mind vaevu tuntav tuuleõhk. Mets hingab täna väljapoole.

Toetan selja vastu jämedat haaba. Puukoore

mõrkjas lõhn kōditab sõormeid. Tukun püstijalu. Minust voogab läbi varakevade kleepjasvaiguste pungade erutav aroom, salapäraseid sahinaid suvehommiku kerges tuules ja sügisekirjades lehtede lõputuid parvi.

Pröks! — kostab metsast. Kas nad tulevad? Vaikus. Kas ka metsaelukate kellad on täna sassis? Eks ole, alailma terane koeranähvits ei suvatse nud isegi pead kuudilävelt tõsta, kui ma üle õue astusin. Kergitas vaid korra ühte laugu ja laskis luugi taas kinni nagu mõeldes: „Kooserdab siin ka igasuguseid...“

Nõjatun kindlamini vastu tüve, sätin jalad mugavamalt ja ootan. Kas nad tulevad täna?



„EMA, MUL ON KÜLM.“

Nii sosistas kitseneiu vaevu kuuldavalt ja püüdis ennast veel kõvemini kerra kiskuda. „Mul ka,“ oleks nagu venna suust kostnud, võimalik, et see oli kõigest hingeaur.

Talv jõudis poole peale. Tähen-dab, raskem pool ootas ees. Esimest korda ei jõudnud kitselap-sed magamisaset kraapida maapin-nani, sooja sõbraliku maapinnani. Maa pakkus alati midagi madrat-siks: kord pohlavarsi ja sammalt, kord kuluheina või kahisevaid puulehti. Pealegi, metsamaa ei külmunud paksu lumevaiba all. Sula maa on hoopis teine kui külje all jääklompi tõmbunud lumi.

„Ema, mul on külm. Külm-m-m-m... Mul on väga k-k-k-külm-m-m-m.“

Raske uni vajutas kitsekese külma uhkavale jääasemele. Kusagil sügaval-sügaval virvendas mälestus soojast suvest, päikesest ja helesinistest liblikatest, üle pea ulatuvast rohust ja hiidputkedest lodu servas. Kusagil sügaval-sügaval virvendas mälestus ajast, mil nad vennaga päris pisikesed olid, kuidas nad õõjaheduses kõvasti teineteise vastu liibusid, kuidas venna tillukese keha soo-jus tema tillukesse kehha valgus, andes rahu ja turvatunde.

Koiduvalgus leidis kitsepere kuusiku servast. Mõned kakerda-sid niisama ringi, mõned kärpised

noorte kuuskede võrsetippe. Ainult üks kitsepiiga ei tõusnud asemelt.

Enne südapäeva muutus kitse-pere rahutuks. Ei, see müdin ei tulnud enam maanteelt. Kõstis jõuramist ja teravat lõginat. Vahe-peal vajus müra kuhugi paremale, rohkem jõe poole, samas hakkas jälle lähenema. Nüüd kaldus vasakule, seejärel paremale. Siis-ki! See tuli otse peale!

Maa vappus, eemalt männituka varjust tuiskas välja tumehall koletis. Kitsekari jäi paigale. Ärevus ärevuseks, kuid traktori pärast ei tasunud jalgu põgenemi-sele vaevata. Kütteõlist lehkav kolakas tormas neist nii lähedalt mööda, et lamaja visati üles justkui vedrust. Pikapeale müra vaibus ja loomad rahunesid taas.

Kulus aega. Raudlooma ähkimi-ne andis uuesti märku. Seekord müdises maa veel hullemini kui enne, mootor mõirgas veel kurje-mini kui enne. Sooh! Seekord ei tulnud traktor üksi. Teda aeti taga. Midagi vormitut-lohmakat, palju kõrgem kui traktor ise, püsis ta kannul. Traktor oigas ja ägises, aga eest ära minna ei suutnud. Vormitu elukas ei paistnud aga karvavõrdki maha jäävat. Traktori endisest lustakusest ei olnud kuigi palju järel. Raskelt ohtes liikus ta kitsekarja eest läbi.

Laste nõutus pani ema üle pika

aja jälle muhelema. Lapsed tund-sid küll traktorit, aga nad ei olnud ühtainust heinakuhja näinud, nad ei teadnud, et traktor vedas ise kuhja järel.

Sellest ajast, kui lumi maha tuli, ei olnud veel sula olnud. Kohev vajumata lumi taandus kahele poole ja nii jäi maha lai lohistus-tee. Kuhjavedajad pidid tublisti tiirutama: kord oli metsatukk ees, teisal pool takistas minekut oja. Ühes kohas ajas soonik roostevett üles, teises kohas takistas järsak.

Mehed ei tulnud selle pealegi, millise kingituse nad metsarahva-le tegid. Need kaks kilomeetrit kiira-käära lohistusteed sündisid päris õigel ajal.

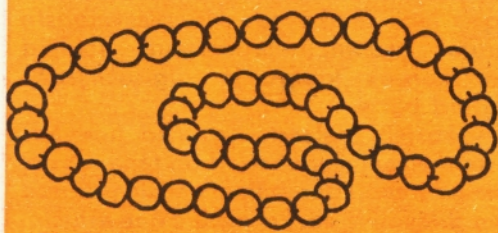
Vaevalt oli traktor kadunud, kui vanaloomad lohistusteele astu-sid. Elutarkus tuletas meelde, et niisugusel puhul võib leida suu-täie söödavat. Noored esiotsa kartsid, ent hirm taandus vanade julgust nähes.

Lõputust lumes sumamisest sur-mani väsinud kitselastele andis kindel pind uut elulootust.

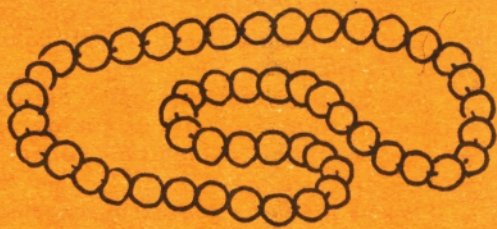
Tõsi, heinte söömine põhjustas piinavat janu, aga hädapärast võis lund peale süüa, ka kuuseokastest oli abi.

Pisitasa jalutati üha kaugemale. Teelt nopiti paremaid heinasuutäi-si ja kakerdati edasi. Õhtuks jõudis kitsepere kuhjaasemele. Kogu põhi oli maha jäänud. Lõhnavate heinte kaisus ootas kitserahvast kosutav, elujõudu taastav uni.

Onu K.E.



MEMME KIRI



(Algus eelmises „Silmateras“)

Ühel päeval vaatas vana-perenaine mind kuidagi kummalise nukrusega ja küsis: „Miks sa kurvastad oma taevast Isa?“

„Kuidas? Millega siis?“ küsisin jahmunult.

„Sul on täna nii uhked pärlid kaelas. Miks sa neid õigupoolest kannad?“

„Aga need on ju nii ilusad!“ vastasin. „Mis võiks Taevaisal ilusa vastu olla?“

„Kas arvad, et need teevad ilusamaks kui Taevaisa sind loonud on? Inimene, kes end kulla ja karraga kaunistab, teotab Jumalat. Teotab sellega, et tahab Tema täiuslikku loomingu parandada. Ehtimine ei tee inimest mitte kaunimaks, vaid hoopis inetumaks, see lastab inimese loomupärast ilu.

Sa oled ehk märganud naabri Heljut, kui ta laupäeva õhtul end „vurhvi lööb“, et kirmasele tantsima minna? Või paljudest tema õunapuuõie-taolisest õrnast näojumest järele jääb, kui ta selle puudri alla matab! Tal on niisugune unine ilme, nagu oleks ta paar kuud kolikambri nurgas tolmunud. Ja värvitud suu! Justkui oleks midagi punast söönud ja suu pühkimata unustanud.

Taevaisal on kurb oma armastusega loodud last nii ära määratuna näha. Oleks rumalus puhas vesi maha kallata ja jooginõu poriveega täita, isegi kui nii parajasti moes oleks. Kahju näha, kui Jumala loodud ilus ja mõistusega varustatud laps hakkab mõtlema, et kui teised nii teevad, ei sobi minulgi neist maha jääda.“

Kuulasin selle „jutluse“ ära ja mõtlesin: kui mina oma

Jumalat nüüd juba meelega kurvastan, kuidas ta võib nii jultunud lapse palvet kuulda? Läksin nurga taha, otsisin kaks sobivat kivi ja jahvatasin oma pärlid pulbriks. Igaks juhuks, et neid mõnel hallil hetkel mitte kaela riputada. Soovisin kogu südamest, et Jumal mu isa seal sõjatules kaitseks, et minu vääriru rumaluse tõttu ei jääks palved kuulmata.

Hiljem mõistsin, et Jumal ei kuulnud mind mitte pärlite hävitamise pärast, ta nägi minu usaldust, minu siirast soovi Teda mitte kurvastada.

Kui siis ühel ilusal suvepäeval, olime just metsast esimesi mustikaid toonud, isa ootamatult sisse astus ja pärast tervitustetormi läbielatust rääkima hakkas, teadsin surmkindlalt, et Jumal kuulis mind iga päev.

Mu isa, peaaegu et Jumala eitaja, oli sunnitud ise tunnistama, et ta tajus mitu korda, kuidas ilmne Jumala arm teda hoidis ja päästis.

Esimene kogemus: Kivisilla õhkimisel läbistas üks kivilahmakas meie kodumaja katuse serva ja räntsatas mõnekümne sentimeetri kaugusel isast maa sisse. „Surm läks minust mööda, tundsin vaid ta ähvardavat hingust,“ ütles isa.

Teine kord tundis isa Jumala hoidmist siis, kui Tartu elanikud aeti saabuva Saksa armee pealetungi eel linnast välja. Pikk põgenikevoor täitis maanteed. Isa oli juba 3–4 kilomeetri kaugusel Raadi mõisast, kui saksa lennukid hakkasid teed pommitama. Pommikillud rabisesid isast üle ja ükski ei riivanud teda. Küll said pihta mitmed inimesed tema läheduses.

Lennukid ei piirdunud ühe-

kordse pommitamisega. Järjekordse rünnaku ajal kraavi viskudes vigastas isa oma põlve. Ta ei suutnud enam teistega sammu pidada ja jäi maha. Tee ääres tegi talupere heina. Isa läks neile appi heina hanguma, sest see oli vigastatud põlvele kõndimisest talutavam. Et mehed olid kõik sõjaväljal, tegid heina naised. Naised rõõmustasid tõhusa abi üle kuhjategemise juures.

Korraga ilmus Tartu poolt sõdureid täis veoauto. Auto peatus heinaliste kohal. Kolm-neli sõdurit ja politruk hüppasid maha. Suund võeti otse minu isale. Isa käsutati nagaani ähvardusel metsa, kus ta läbi otsiti. Leidmata midagi isa taskutest ja seljakotist, leebus politruk ootamatult ja lubas isal töö juurde tagasi minna. Suur oli heinaliste rõõm, kui nad abilist tagasi tulemas nägid. Nad, nagu isagi, ei uskunud eluga pääsemist, sest sellised metsaviimised lõppesid tol ajal alati nagaanilasuga.

Ühel ja samal päeval kaks korda ilmest surmast pääsenud, seda ei olnud vähe! Aga suvi ei koosne ühest päevast. Niisuguseid päevi oli palju ja kõikides neis oli mu ohtudes olev isa Taevaisa kaitse all.

Kuulnud isa pajatusi, hiilisin tagatuppa ja laskusin voodi ette põlvili. Täna sin nii kuis oskasin oma Issandat, kes mu palveid oli kuulnud.

Läksin tagasi teiste juurde, seisin isa kõrval ja, kuulates ta kallist häält, muudkui vaatasin teda. Panin käe ta õlale, et teda oma pihuga tunda. Teadsin, ma ei näe und, aga ikkagi tahtsin isa kõigi meeltega tajuda. Samas adusin Jeesuse lähedalolu, sõnul kirjeldamatut rahu ja rõõmu.

(Järgneb)

Tänu, hea Jeesus!

TÄNU, HEA JEEBUS, ET RÄÄKIDA VÕIN IK-KA SINUGA. TÄNU, HEA JEEBUS, ET KUULNUID OLED MIND. KÕIK MU MURED, RASKUSED NÜÜD OMA ROHMUD, TÄNUISOOVID, ISSAND, SULLE RÄÄGIN MA. KAHTLISED JA KURVASTUSED JAGAN SINU-GA ISSAND, SINU ETTE TOON SEST MA TEAN ET SINU HELDUS KÕIK MUL ANDA ÜLD ON.

Õpetaja sõber

Piia on vaikne ja tagasihoidlik tüdruk. Ometi julges ta vahetevahel häält tõsta.

„Olge ometi tasa!“ hõikas ta üle klassi, kui lärm laeni tõusis ja õpetaja näole rahulolematuse kurdusid ilmusid.

„Õpetajal hakkab nii pea valutama,“ lisas tüdruk kindluse mõttes.

Selles klassis on poisse palju enam kui tüdrukuid ja seepärast ka kära rohkem. Piia valjuhääline korraldus kandis aga vilja — poisid vakatusid üllatusest, et nii väike inimene võib nii kõva häält teha.

Sageli jäi Piia käsitöötunni järele õpetajat aitama. Ta noppis mahakukkunud lõngajupid prügi-kasti ja korjas käärid laudadelt kokku.

Sügisel, õuna-ajal tõi Piia õpetajale eriti hoolikalt valitud vilju oma õunapuust, mis tema koduaias kasvas.

Õpetaja oli klassi igale tüdrukule salmikusse väikese salmijupi kirjutanud ja ilusa pildi juurde kleepinud. Piia salmikust võis luuletuse pealt lugeda: „Minu sõbrale Piiale.“

Niisiis olid õpetaja ja Piia sõbrad. Ei, ärge arvake, et Piia mõni pugeja oli. Sellist asja oleks õpetaja kohe märganud. Hoopis miski muu oli õpetajat just selles tüdrukutirtsu kiinduma pannud.

Kord õpetaja haigestus. Tal oli migreen — väga tugev peavalu. Migreen vaevas teda paar korda õppeaasta jooksul. Tavaliselt kestis peavalu kaks-kolm päeva. Selleks ajaks tuli klassi asendusõpetaja.

(Järg 8. lk.)

Tiina õhtupalve

„Mina tahan esimesena palvetada,“ soovis Tiina tungivalt.

„Ei,“ lausus ema. „Kari palvetab esimesena ja siis sina.“

„Miks?“ kaebles Tiina ja valmistus nutma puhkema.

„Kari on vanem ja meil on kombeks, et vanem palvetab enne.“

„Mina tahan ise oma palve esimesena lugeda.“

„Palve ei ole mäng, kullake,“ selgitas ema kannatlikult. „Palves räägitakse Jumalaga ja sõnelemine on siin kohatu. Eks?“

„Aga mina tahan!“ vaidles Tiina vastu. „Ja kui ma ei saa, ei palveta ma üldse!“

„Nii,“ ei teinud ema kuulmagi. „Kui Kari lõpetab, ole sina valmis.“

„Ma ei taha!“

„Vahest siiski proovime, kullake,“ keelitas ema. „Ole hea ja katsu alustada: „Lähem õhtul magama...““

„Lähem õhtul magama... uh-uhh-uh...“

„Ära nüüd nutma hakka, kullake.“

„Aga mina tahtsin esimesena...“

„Ma juba selgitasin sulle,“ on ema kannatlik. „Jätkakem: „Taevaisa, saada sa...““

„Taevaisa, saada sa... uhuuuuu...“

„Jätka, jätka, juba läheb! Oma ingel...“

„Oma ingel armuga... uuuuuuu...“

Viimaks jõuti ka lõpusõnadeni: „... minu juurde valvama!“ Seejärel ronis Tiina veel nuuksudes voodisse ja langetas pisarmärja näo padjale.

„Kas sa tead, mida mina äsjasest palvest mõtlen?“ küsis ema Tiinat tekiga kattes.

„Ei.“

„Ma arvan, et Jeesus ei hoolinud sellest eriti. Ma arvan, et ta ei kuulnud niisugust palvet kogunisti.“

„Miks ta ei kuulnud?“

„Sinu palves oli nii palju kõrvalisi lisandeid, et võimatu oli aru saada, mida sa õieti ütlesid.“

Tiina ei vastanud. Ta jäi mõtlikuks. Ema andis talle headöödmusi ja hakkas ära minema.

„Ema!“ hüüdis Tiina. „Tule tagasi!“

„Mida veel?“ Ema häälest kostis pisut karmust.

„Selles minu palves... Kui arvad, et Jeesus ei saanud seda kuulda, kas ei peaks seda siis uuesti lugema?“

„Hea mõte,“ ütles ema. „Ma jään seniks siia.“

Nii ukerdaski Tiina unepesast välja ja põlvitas veel kord. Ta ei nuuksunud enam ja jõudis kenasti algusest lõppu.

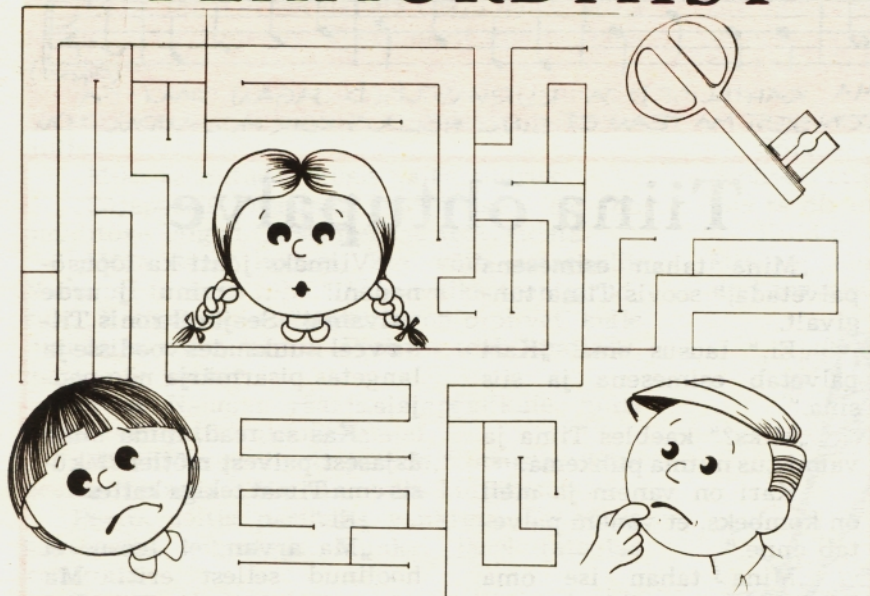
„Nõndaviisi, kullake,“ ütles ema ja andis uue headöödmusi. „Kas ei oleks kohe nii saanud, ilma sõneluse ja halinata?“

„Küllap oleks,“ möönis Tiina.

Aino Egel

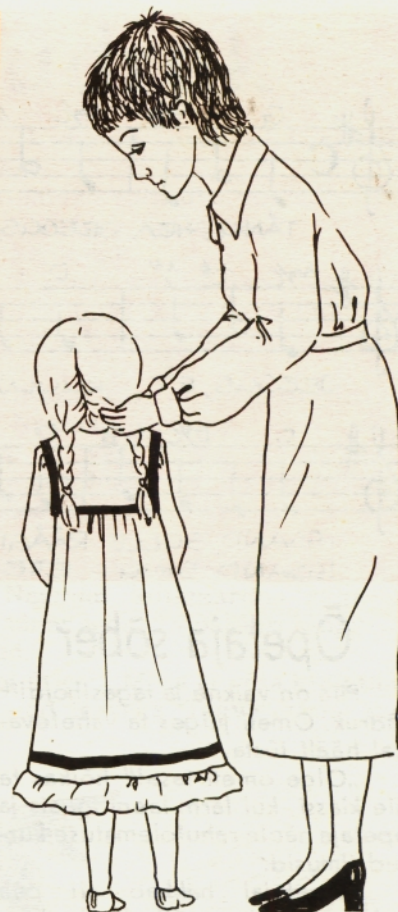
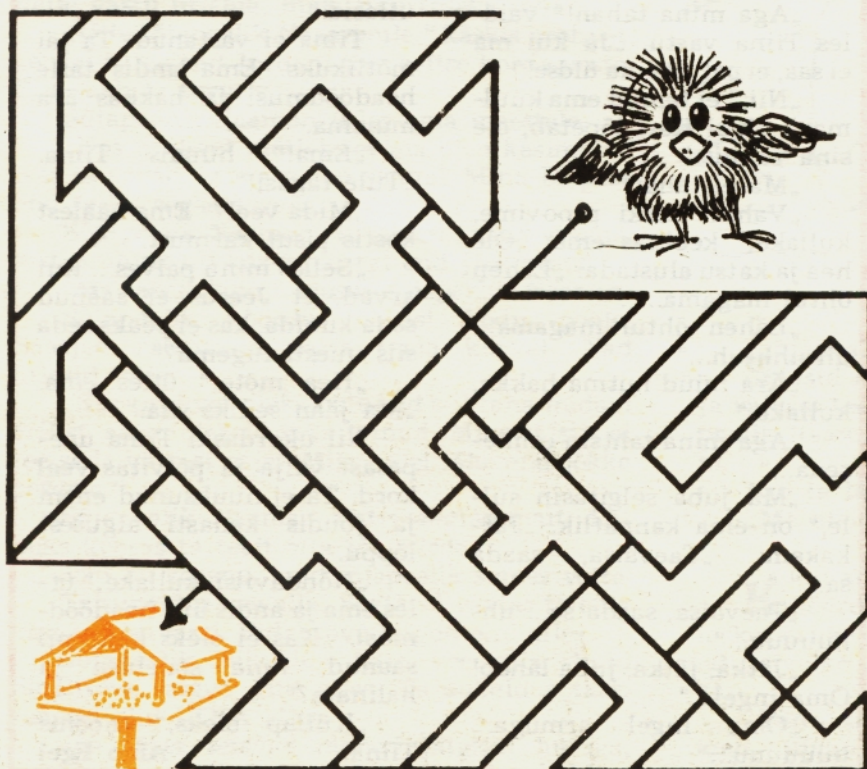
Aga mina laulan Sinu vägevusest
ja hõiskan hommikul Sinu heldusest;
sest Sa oled mulle kindlaks
kaitsjaks,
pelgupaigaks mu kitsikusepäeval!
Mu Jõud, Sinule ma mängin lauldes
kiitust;
sest Jumal on mu kindel varjupaik,
mu helde Jumal!
Laul 59, 17—18.

PEAMURDMIST



KES LEIAB KAOTATUD VÖTME!

AITA KÜLMETAVAL VARBLASEL MÖÖDA MUSTA JUTTI
TOIDLAUANI JÕUDA. SEEJUURES EI TOHI SA TEEL ÜLE
8 KORRA SUUNDA MUUTA.



ÕPETAJA SÖBER

(Algus 7. lk)

Sel korral tuli õpetaja juba päev hiljem taas kooli. Kõik rõõmustasid, kuid Piia lausa säras heameelest.

Vahetunnil jutustas tüdruk õpetajale oma erilise rõõmu põhjusest.

„Ma palvetasin teie pärast, et te terveks saaksite. Ja nii see läkski.“

„Aitäh, sõbrake!“ Õpetaja hääl värahtas. „Kui ma täpsemalt meenutan, siis eile õhtul imestasin ise ka nii kiire paranemise üle. Kuid kellelt sa neid usuasju oled õppinud? Ka meie piiblitunnis tead sa kõiki lugusid juba ette ja enamgi veel.“

„Emalt-isalt. Ja pühapäeva-kooli õpetajalt. Ja veel on mul kodus tore raamatusari. See on „Piiblijutustused“.“

„Too seda mullegi näha,“ palus õpetaja.

Piia tõi. Õpetaja luges piiblitunnis sealt ka teistele jutte.

Siis pidi Piia haiglasse kõrvalõikusele minema, sest ta kuulmine oli nõrgenenud. Õpetaja sõnas:

„Kuule, sõbrake! Nüüd palvetan mina sinu pärast.“ Elli Nagel